

DESIRE®

Reese Ryanová

Milenci navzdory
všem

 HARLEQUIN®

REESE RYANOVÁ

MILENCI
NAVZDORY VŠEM

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

vidíte, že si umíme někdy zkomplikovat život? A ani k tomu nikoho dalšího nepotřebujeme. Podobně to zažívají i postavy mých knih. Kupříkladu hrdina příběhu Miliardář s duší rebela zmizí bez vysvětlení na rok s milionem dolarů. Sice má ty nejlepší úmysly, ale přesto se nelze jeho nejbližším divit, že se jim to nezamlouvá. V povídce Jak odolat vášni? si zase hrdinové vyčítají navzájem minulost a kvůli tomu málem zahodí přítomnost a možnou společnou budoucnost. Hrdinové romance Milenci navzdory všem musejí čelit nejen letitému nepřátelství mezi jejich rodinami, ale i svým vlastním pochybnostem a nejistotám.

Věřím, že si četbu příběhů, kde se nakonec všechny těžkosti vyřeší, krásně užijete.

Váš Harlequin

Reese Ryanová

**MILENCI
NAVZDORY VŠEM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Off Limits Lovers

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02–516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24–25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5393-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5394-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5395-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Annabel Currinová před sebe u zrcadla ve svém oblíbeném butiku zvedla koktejlové šaty. Měly klasický střih ve světle modré barvě, neměly záda a naopak měly vysoký rozparek. A taky působily trochu bohémsky, což byl její styl. Potřebovala si vyčistit hlavu po té hrozné hádce se svým snoubencem Masonem Harrisonem. Pořád z ní ještě byla úplně vytočená, ale dnes už na ni nechtěla myslet.

„Tak co myslíš?“ zeptala se své kamarádky Frankie Walshové a podívala se na ni v zrcadle s otázkou v očích.

Na Frankiině tváři se rozlil široký úsměv a v očích jí zajiskřilo. „Barva je úžasná a jde ti k pleti, Annabel. Budeš v těch šatech vypadat skvěle. Počkej, až tě na tom plese proti rakovině uvidí Mason.“

„Myslíš?“ Annabel nakrčila nos a studovala svou pleť barvy lesního medu, což byl výsledek mixu irského otce a matky, která pocházela z Keni a měla nádhernou tmavě hnědou sametovou pokožku. Ujišťovala se hlavně ohledně první části sdělení, to, co si o těch šatech bude myslet Mason, jí momentálně bylo srdečně jedno.

„To si piš. Stejně vypadáš skvěle, ať si oblečeš cokoli. Klidně by sis mohla na tu akci vyjít v maxitriku a polovina internetu by se tě snažila kopírovat.“

„Díky.“ Annabel se na Frankii vřele usmála; byla moc ráda, že se spřátelily. Vzpomínala na dobu, kdy

byla Francesca Walshová pomocnicí na jejich ranči – Currin Ranch. Od těch dob se mnohé změnilo. Frankie byla teď snoubenkou jejího staršího bratra Xandera, a navíc se z ní vyklubala dlouho pohřešovaná a náhle nalezená dědička bohatství Langleyových. Od té doby, co se Frankie zasnoubila s Xanderem, s Annabel neustále prohlubovaly svůj vztah. Frankie byla otevřená a pozitivní povaha a Annabel byla šťastná, že se ti dva s Xanderem našli. Frankie si ale teď najednou skousla ret a sraštila obočí.

„Copak?“ zeptala se jí Annabel.

„Uvědomuju si, že naše přátelství je pořád ještě celkem čerstvé, tak mi, prosím tě, klidně řekni, kdybych překročila nějakou hranici,“ vyzvala ji Frankie a zhluboka se nadechla. „Děje se s tebou dnes něco?“

„Proč se ptáš?“ Annabel se otočila zpět k zrcadlu a naposledy se ještě podívala na vybrané šaty. Pak je pověsila na věšák spolu s několika dalšími kousky, které si chtěla koupit.

„Připadá mi, že nejsi ve své kůži. Včera jsi zářila, říkala jsi mi, že máš nějaké úžasné tajemství a že se nemůžeš dočkat, až nám ho povíš. A dnes jsi jako... nevím.“ Frankie si hodila na záda jednoduchý cop. „Jako... propíchnutý balon. Mám takový dojem, že to nějak souvisí s tou hádkou, kterou jsi měla s Masonem a o které nechceš mluvit. Je mezi vámi dvěma všechno v pořádku?“

Annabel začaly v očích pálit slzy. Neodpověděla a soustředila se místo toho na práci, což byl ten hlavní důvod, proč tu byla. Chtěla natočit pár záběrů pro svůj vlog, který neustále narůstal na popularitě. Byla módní vlogerkou a měla už obrovské množství sledujících. Majitelka butiku, která sponzorovala vznikající epizodu, jí poskytla taky šaty na dnešní charitativní ples. Annabel měla ve zvyku poslat je dál některé ze svých sledujících, v poslední době se však

rozhodla, že zajde dál, než že si jen bude hrát na dobrou vílu pro pár vybraných žen. Rozhodla se otevřít obchod Dobrá víla. A vlastně by to měl být obchod a salón. Díky němu bude schopna pomoci mnohem více lidem.

Otázku své přítelkyně ignorovala a zabývala se nastavením kamery a osvětlení. „Teď, když jsem si vybrala pár kousků, začnu natáčet pro vlog, jak jsem je objevila. A pak u každých těch šatů zdůvodním, proč jsou vhodné pro můj typ a pleť. Taky ukážu pár věcí, které mi neslušely a přidám upřímné posouzení toho proč. Pak udělám konečný výběr, jedny po druhých si je vyzkouším, a nakonec si vyberu ty pravé.“

„Dotkla jsem se tě?“ zeptala se Frankie, přistoupila blíž a začala Annabel pomáhat.

„Samozřejmě, že ne. Jsi v těch přátelských záležitostech asi až moc dobrá,“ odpověděla Annabel a nervózně se zasmála. Chvilí se na Frankii dívala a pak si odkašlala. „Prosím tě, když ti něco řeknu, mohlo by to zůstat jen mezi námi dvěma? Mlčela bys i před mým bratrem?“

Vypadalo to, že Frankie zvažuje odpověď. „Není to nic nebezpečného nebo život ohrožujícího, že? Nic, co by nutně musel vědět?“

„O nic takového nejde.“

Frankie se usmála a stiskla Annabel ruku. „Tak mi to pověz.“

„Možná by bylo lepší, kdybych ti to spíš ukázala, až tady skončíme.“

Annabel si povzdechla a doufala, že tohle odhalení půjde lépe než to předchozí. Když strkala klíč do rezavého zámku a otvírala dveře starého domu, který kdysi býval vyhlášeným kadeřnickým salónem, cítila velkou nervozitu. Pokynula Frankii a vstoupila před ní dovnitř. Její oblíbené vysoké černohnědé

kovbojské boty klapaly na kachličkách. Uvnitř byl nehybný vzduch a v něm zaútočily na jejich smysly vůně a pachy zapomenutých chemikálií a kosmetických přípravků. Ve slunečních paprscích, které sem dopadaly skrz zašpiněné okno výkladu, tančil mnohaletý prach.

„Stojíme na místě, z něhož se stane Dobrá víla.“ Annabel se dotkla vlasů na temeni, které měla spletené do maličkých copánků. Zbytek jí padal na záda ve volných vlnách. „Koupila jsem taky budovu vedle. Tam bude obchod s vintage oblečením. Ale klientky si tu budou moci dopřát kompletní proměnu. Mluvíme o vlasech, kosmetice, masáži, nehtech. Všechno to budou placené služby, což mi dá příležitost pomoci ženám, aby nabyly vytouženého vzhledu, než začnou hledat pracovní příležitosti.“

„To je úžasný nápad, Annabel,“ zářila Frankie. „A tohle místo je neuvěřitelné. Miluju takové staré budovy. Kdy byla postavená?“

„Dokončená byla v roce 1934, takže proto ty art deco motivy.“ Annabel ukázala na geometrické obrazy na stěnách a nádherné kachličky se složitě propracovanými vzory.

„Až to tady dáš do pořádku, bude to fantazie. Možná by se sem hodilo i pár vintage kousků, které by podtrhly atmosféru té doby,“ pokračovala Frankie nadšeně; vůbec nebyla schopna ovládat své vzrušení. Frankiina reakce byla pravým opakem té Masonovy, když mu tuto budovu ukázala a svěřila se mu se svými plány.

„Přesně na to jsem taky myslela,“ přikývla Annabel. Pak ukázala před sebe k oknu. „Tady bych ráda udělala nějaké pohodlné posezení,“ mávla rukou. „Po celé délce stěny.“

Poté, co si prohlédly obchod, ukázala Annabel své přítelkyni i vedlejší budovu. Když se už slunce

klonilo k západu, Frankie svou kamarádku vroucně objala. „Jsem kvůli tobě tak šťastná, Annabel. Tohle byl tvůj sen, a teď ho uskutečňuješ. Co na to říkal Mason?“

Radost a vzrušení, které Annabel cítila, když se Frankii svěřovala se svými plány a touhami, rychle pominuly. Místo toho si vzpomněla na Masonovu zamračenou tvář a zklamání. Sevřel se jí žaludek. Mason Harrison pracoval pro jejího otce v Currin Oil a rychle šplhal vzhůru po kariérním žebříčku. Byli už zasnoubení skoro rok a datum jejich svatby bylo už za pár týdnů. Když mu ale pověděla o svých plánech, zlobil se a byl odmítavý. „Vzala jsem ho sem včera po obědě. Obvinil mě, že se chovám jako rozmazlený fracek, když jsem tohle místo koupila, aniž bych se poradila s ním nebo s tátou.“

„Určitě byl jen překvapený,“ chlácholila ji Frankie. „Vzpamatuje se, uvidíš.“

„Ne. Nevzpamatuje,“ stiskla Annabel rty a hrdlo se jí sevřelo. „Chce, abych se usadila a byla žena v domácnosti. Očekává ode mě, že nechám toho *blbnutí s blogem*, a to hned po svatbě.“

„Blbnutí? Vždyť máš stovky tisíc sledujících a spoustu sponzorů!“ Frankie si založila ruce na hrudníku a zatvářila se rozzlobeně. „Miluješ to, co děláš, a skvěle se tím uживíš. Proč by měl Mason chtít, abys toho nechala?“

„On to nepovažuje za žádnou skutečnou kariéru a nechce, aby jeho žena pracovala v nějaké polo-rozpadlé barabizně. Pro ženu z vyšší společnosti se evidentně nehodí, aby byla podnikatelka,“ odfrkla si Annabel. „Niméně... Mason mi dal ultimátum, ale já jsem neustoupila,“ pokrčila Annabel rameny. „Takže zrušil naše zasnoubení i svatbu.“

„Ach, Annabel. To je mi moc líto. Netušila jsem, že ta hádka byla tak vážná,“ stiskla jí Frankie paži.

„Možná si na tu myšlenku jen potřebuje zvyknout. A pořád máš jeho prsten, takže se vsadím, že to spolu vyřešíte ještě před víkendovým plesem.“

„Ne.“ Annabelin rozhodný tón Frankii trochu překvapil. „Mason hledá ženu jako přívěsek k hodinkám, jako svou trofej. Ženu, která bude spokojeně pořádat koktejlové večírky a zasedat v dobročinných výborech jen proto, aby on sám vypadal dobře a ctnostně. Připadám si neuvěřitelně hloupá, že mi to nedošlo už dávno.“ Zakroutila prstenem na prsténíčku. Najednou jí byl nepohodlný. Proč ho vlastně pořád nosí, když to mezi nimi jednoznačně skončilo? Možná, že ve skrytu duše doufala, že se zase dají dohromady. Ale během rozhovoru s přítelkyní si uvědomila něco, co si předtím nechtěla přiznat. Mason Harrison zkrátka není muž pro ni. A ten jeho prsten si sundá, jakmile oznámí svému otci, že jejich zasnoubení je u konce. Zatím se k tomu neodhodlala. „Můj otec na ten ples kvůli něčemu nemůže jít. Jenže Currin Oil je platinový sponzor, takže tam někdo od nás jít musí, a to znamená, že já tam budu reprezentovat naši rodinu i firmu.“ Annabel si povzdechla. „Kromě toho je ta akce důležitá i pro mě osobně. Máma umřela na rakovinu, takže udělám všechno, abych podpořila výzkum léčby.“

„Přála bych si, abychom s Xanderem na ten večer už neměli jiné plány. Je mi moc líto, že tam půjdeš sama,“ zatvářila se Frankie zarmouceně.

„Budu v pohodě, neboj se.“ Annabel ze sebe vyutíla úsměv.

„Za normálních okolností bych ti řekla něco v tom smyslu, že to zahojí jen čas. Ale tohle asi slyšet nechceš,“ objala ji Frankie kolem ramen. „Tak se raději zaměříme na to, že jsi udělala první krok k uskutečnění svého snu. To si vyžaduje oslavu. A dort.“

Annabel se usmála. „Na ten dort jsi mě dostala.“

DRUHÁ KAPITOLA

Roarke Perry vystoupil ze svého pronajatého SUV a vešel do kavárny Farrah. Když k němu zavanulo milované aroma, potěšeně se usmál. Tmavá a bohatá kolumbijská směs a široká nabídka koláčků. Tuhle kavárničku vždycky miloval. Vařili tady úžasnou kávu a paní Farrahová dělala ten nejlepší texaský pekanový koláč na světě. Bylo mu jasné, že než po letech uvidí zase svého otce, Sterlinga Perryho, bude potřebovat obojí.

Postavil se do fronty za dvě ženy. Jedna z nich byla roztomilá tmavovláška, které přes rameno visel bohatý cop. Ta druhá byla exoticky krásná, měla vysoko posazené lícni kosti, mandlově tvarované oči a nádherně hebkou pleť. Měla na sobě utržené džínové kraťasy, bohémskou halenku, která jí z jednoho ramene padala skoro až k lokti, a na předlouhých nohách měla obuté vysoké černohnědé kovbojské boty. Na záda jí padaly tmavé vlasy v nekonečných vlnách a na jejím hlase a smíchu bylo něco, co ho okamžitě upoutalo. Objednala si jeden kousek citronového koláče, zatímco její kamarádka dala přednost višňovému. Když se obrátila k odchodu, téměř do něj vrazila, ale on rychle vztáhl ruku a zachytil ji za rameno.

„Ach, zatraceně, omlouvám se. Nedávala jsem pozor na to, kam jdu.“

„Bez obav. Důležité je, že jsme zachránili ten koláč,“ usmál se a mrkl na ni.

V očích jí zajiskřilo a také se pousmála. Něco na ní mu připadalo skoro... povědomé. A to, jak se na něj dívala, v něm vzbudilo pocit, že jí to možná připadá podobně. Nehodlal se však touhle starou prošlapanou cestou znovu vydávat, obzvlášť když si všiml, že má na levém prsteníčku pořádně velký zásnubní prsten. A vlastně to bylo jen dobře. Vždyť jeho důvody k návštěvě Houstonu rozhodně nejsou společenské. Za pár dní se bude vracet do Dallasu, který byl od dob vysoké školy jeho pravým domovem.

„Tak to vám děkuju.“ Zvedla k němu talířek se sladkostí a znovu se usmála. „A ještě jednou se omlouvám.“

S humorem jí zasalutoval a pokývl jí na rozloučenou, když se i se svou kamarádkou vydala dožadů a posadila se s ní do jednoho z prázdných boxů. Roarkovi bylo jasné, že její snoubenec musí být šťastný muž.

Roarke vlastnil luxusní byt v téže budově, kde bydlely také jeho starší sestry, dvojčata Angela a Melinda. Ale člověk, kterému ho pronajímal, měl být ve městě ještě pár dní, takže nastoupil do SUV a rozjel se k Perry Ranch, k obrovskému ranči jeho rodiny, který se rozkládal kousek za Houstonem. Životní styl a náklady rodiny Perryových byly financovány holdingem Perry, miliardovou společností, která se zabývala financemi, stavitelstvím, obchodem s nemovitostmi a pozemky. Jméno Sterling Perry vyvolávalo v Houstonu hodně smíšených pocitů. Vládl zde obrovskou mocí, i když zjevně ne tak velkou, aby unikl obvinění z vytunelování několika fondů a zpronevěry milionů jeho klientů, a aby byl následně uvězněn. Jistěže něco takového Sterlinga dost překvapilo.

Roarke byl advokát, ale k velké otcově nelibosti se rozhodl, že pro Perry Holdings nebude pracovat. Místo toho se v Dallasu věnoval případům nevinných

klientů, kteří si většinou nemohli dovolit zaplatit drahého advokáta. Ale i tak se ze své pozice snažil otci pomoci, a to navzdory tomu, že Sterling měl obchodní morálku chřestýše. Roarkovi bylo zle z toho, že trávil spoustu hodin prací na obhajobě toho člověka, zatímco měl klienty, jejichž případy si vyžadovaly jeho plnou pozornost. Většina synů by asi své otce hájila do posledního dechu, i když by to nebylo úplně spravedlivé. Rodinné pouto by je nutilo myslet si o svých otcích jen to nejlepší. Roarke a Sterling Perryovi takový vztah neměli.

Roarke byl z rodu Perryových nejmladší a byl Sterlingovým jediným synem. Určitě však pro něj nebyl drahý jako zřítelnice jeho oka, což ho v dětství poměrně hodně trápilo. Zdálo se mu, že ať dělá cokoli, ať se snaží jakkoli, jeho otec na něj nikdy není pyšný jako na sebemenší úspěchy jeho tří starších sester. Jako chlapec byl tedy okraden o lásku svého otce. Jako teenager se smířil s tím, že ji nikdy nebude mít.

Roarke si žádné iluze o Sterlingovi nedělal, ale nějak nedokázal strávit skutečnost, že by otec skutečně zpronevěřil peníze ze svých fondů. Firma Perry Holdings doslova přetékala penězi, takže na celém světě zkrátka neexistoval žádný důvod, proč by měl Sterling zapotřebí takhle riskovat. Právě z těchto příčin v tomto konkrétním případě věřil v otcovu nevinu, ne kvůli tomu, že měli stejné příjmení. Ale ani otcovo uvěznění jej nepřimělo k tomu, aby přijel domů. Pracoval na otcově případu a konzultoval svá zjištění s jeho právníky: to vše ze své kanceláře v Dallasu. Teď přijel domů z jednoho jediného důvodu: jeho sestra Angela ho požádala, aby sem jednou provždy přijel prokázat, že není synem Rydera Currina, zapřísáhlého otcova nepřítele a muže, s nímž se několik posledních měsíců scházela.

Angela mu volala do Dallasu a v hlase jí slyšitelně

zaznívala panika. Sdělila mu, že se setkala s dávnou rodinnou přítelkyní, Lavinií Cardwellovou, což byla místní bohatá filantropka, hlavní sponzorka Dobytkářského klubu a kromě toho také notorická drbna. Lavinia informovala jeho sestru o řečech, které se už dlouho vedou, že by Roarke měl skutečně být synem Rydera Currina. Roarke si byl velmi dobře vědom toho, že těm klepům jeho otec věří, ačkoli se o tom nikdy nikomu z nich nezmínil ani slovem. Jeho sestra požádala Rydera, aby podstoupil test otcovství, a Ryder, všechna čest, souhlasil. Roarke těm klepům nevěřil, ale pokud tím bude schopen uchránit své sestře zdravý rozum a konečně poslat všechny ty řeči k ledu, bude jeho cesta sem stát za to.

Zaparkoval SUV před domkem hlídače rodinných pozemků a pozdravil se s mužem, který v něm seděl od doby, kdy bylo Roarkovi třináct let.

„Rád vás zase jednou vidím, pane Perry,“ usmál se Ben Mattison a vztáhl k Roarkovi ruku. „Vaše rodina už vás netrpělivě očekává.“

„Chceš říct, že mě netrpělivě očekávají moje sestry.“ Roarke hleděl na dům s pevně stisknutými čelistmi. Když se znovu podíval na Bena, všiml si, že už se tolik neusmívá a do očí se mu vkradla stará známá lítost.

„Snad vám nebude vadit, že to říkám, pane, ale jsem si dost jistý tím, že vašemu otci se po vás taky stýská.“ Pak se uctivě dotkl klobouku a stiskl tlačítko, kterým otevřel těžkou kovovou bránu.

Roarke přikývl, ale čas a zkušenosti ho naučily, že by bylo bláznovství, kdyby jeho slovům věřil. Pomalu projel otevírající se branou až k rozlehlému kamennému domu, který mu vždycky připomínal zámek usazený uprostřed zelených pastvin.

Než zaparkoval, shromáždily se už jeho sestry na verandě.

„Bráška!“ vykřikla Esme, která byla o šest let starší než on. Jakmile vystoupil z vozu, pevně ho objala.

„Uvědomuješ si, že mi je už skoro třicet?“ zeptal se jí s úsměvem.

„A ty si doufám uvědomuješ, že ti tak budu říkat, i když ti bude sedmdesát!“ odsekla dobromyslně a oči jí svítily.

„Roarku!“ Melinda mu pocuchala vlasy, které měly mnohem tmavší blond barvu než ty její. Pak ho objala. Byla o jedenáct let starší než on. „Už bylo načase, aby ses ukázal doma na návštěvě.“

„Já vím.“ Roarke si uvědomil, jak moc se mu po sestřích stýskalo. Když byl teď obklopený tím triem křehkých blondýnek, které, jak věděl, ho bezmezně milují, připadaly mu jeho výmluvy, proč nemůže přijet, jako hromada žvástů. „Ale teď jsem tady. A přivezl jsem něco na zub! Podívejte se na zadní sedadlo.“

Esme radostně vykřikla a spolu s Melindou obdivovaly koláče od paní Farrahové. Mezitím k němu přistoupila i Angela a objala ho. „Děkuju, žeš přijel, Roarku. Hodně to pro nás znamená. I pro tátu.“ Když se na ni Roarke nevěřícně zadíval, sklopila oči. „Ale zvlášť to je důležité pro mě.“ Roarke si vzal svoje věci a společně se sestrami zamířil do domu. Objal Angelu kolem ramen a ztišil hlas, aby ho zaslechla jen ona. „Zítرا večer budeš mít konečnou odpověď. A pak se mezi tebou a Ryderem všechno vyjasní.“

„Nevím,“ podívala se na něj. „Měl bys vidět jeho tvář, když jsem ho s těmi řečmi konfrontovala.“

„Byl našťvaný?“ zeptal se Roarke starostlivě.

„Bylo to mnohem horší. Doopravdy ho zranilo, že jsem nepřijala jeho upřímné ujištění, že jeho synem nemůžeš v žádném případě být.“ V očích se jí zasmívaly slzy. „Z tohoto se možná už nevzpamatujeme.“

„Copak ten test otcovství nebyl Ryderův nápad?“

Přikývla a rychle si otřela slzy. „Byl odhodlaný